

POSTANOWIENIE

1 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 1 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi R.B. i K.B. o stwierdzenie
niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 28 lutego 2025 r., V Ca 591/23,
wydanego w sprawie z powództwa R.B. i K.B.
przeciwko R. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. nie obciąża skarżących kosztami postępowania przed Sądem
Najwyższym.**

(R.N.)

UZASADNIENIE

1. Powodowie R.B. oraz K.B. wnieśli o zasądzenie od pozwanej R. S.A. w W. na rzecz każdego z powodów kwoty po 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 września 2021 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

2. Wyrokiem z dnia 21 września 2022 r. Sąd Rejonowy w Warszawie oddalił powództwa.

3. Apelację powodów od powyższego orzeczenia oddalił Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 28 lutego 2025 r.

4. Powodowie wnieśli od wyroku Sądu Okręgowego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wskazując na naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 5 ust. 3 i 4 w zw. z punktem 1 i 4 preambuły Rozporządzenia (WE) nr 261/2004, art. 5 ust. 3 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 w zw. z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 17 września 2015 r. (C-25 7/14) i w zw. z art. 267 lit. b Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 3 ust. 5 Rozporządzenia (WE) nr 261/2004, art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) 261/2004.

5. W odpowiedzi na skargę strona pozwana wniosła o odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

6. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest środkiem prawnym sformalizowanym, co wiąże się z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa. W części określającej jej treść powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części; przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie; wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy; wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych przysługujących stronie na podstawie kodeksu nie było ani nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c.), a brak któregokolwiek z tych elementów konstrukcyjnych stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi, bez możliwości wdrożenia postępowania naprawczego (art. 424⁶ § 2 k.p.c.).

7. W skardze wniesionej przez powodów nie ma dostatecznego uprawdopodobnienia zaistnienia szkody.

Obowiązkiem wnoszącego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest uprawdopodobnienie wyrządzenia mu szkody przez

jego wydanie (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Szkodą w rozumieniu przepisów o skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest konkretny uszczerbek majątkowy, ustalony zgodnie z art. 361 § 2 k.c. (zob. postanowienie SN z 23 czerwca 2015 r., V CNP 60/14). W poglądach orzeczniczych Sądu Najwyższego przyjmuje się, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła oraz przeprowadzeniu przekonującego wyводу wskazującego na rodzaj szkody będącej konsekwencją wydania zaskarżonego wyroku, czas jej powstania oraz związek przyczynowy między poniesioną szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia oraz także przedstawienie dowodów służących uwiarygodnieniu tego wyводу (zob. postanowienia SN: z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05; z 8 grudnia 2016 r., V CNP 37/16; z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, i z 16 marca 2018 r., V CNP 42/17).

8. Skarżący podali, że ponieśli szkodę w wysokości każdy po 400 euro poprzez utratę możliwości otrzymania zryczałtowanego odszkodowania za opóźniony lot. Ich zdaniem szkoda polega na błędnym rozpatrzeniu stanu faktycznego przez Sąd pierwszej instancji oraz Sąd Okręgowy w Warszawie i wydaniu błędnych wyroków.

9. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że szkoda wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia polega na pozbawieniu skarżącego kwoty odpowiadającej zgłoszonemu żądaniu jest oczywiście niewystarczające z punktu widzenia obowiązku sprostania wymaganiom decydującym o dopuszczalności skargi. Gdyby powołanie się na oddalenie powództwa miało być wystarczające dla spełnienia tego wymagania, wprowadzenie przez ustawodawcę obowiązku uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody traciłoby sens (postanowienia SN: z 13 listopada 2007 r., III BP 7/07; z 23 października 2009 r., IV CNP 67/09; z 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, i z 30 listopada 2018 r., I CNP 43/17). Skoro między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, to szkoda spowodowana przez wydanie orzeczenia powinna zresztą powstać później niż w dacie wydania orzeczenia. W zawiązku z powyższym judykatura zgodnie przyjmuje, że nieuwzględnienie powództwa w żądanej wysokości nie może być utożsamiane

z wyrządzeniem szkody (postanowienia SN: z 25 sierpnia 2015 r., II CNP 15/15; z 12 marca 2015 r., II CNP 54/14; z 28 listopada 2016 r., II CNP 24/16; z dnia 22 maja 2025 r. I CNP 93/23).

Skarżący w ramach wykazania przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazali kwoty po 400 euro, odpowiadające zgłoszonym w powództwie żądaniom, które nie zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy, a apelacja powodów została oddalona orzeczeniem Sądu Okręgowego. Jak wyjaśniono wyżej, jest to oczywiście niewystarczające.

10. Mając powyższe na względzie, z uwagi na niespełnienie przez skarżących wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. O kosztach orzeczono z zastosowaniem art. 102 k.p.c.

Krzysztof Grzesiowski

(M.M.)

[a.ł]